

over uitslapen. 'Ik denk dat dit verdriet altijd zal blijven, soms meer aan de oppervlakte dan andere keren.' Wendy heeft contact met een maatschappelijk werker om hiermee om te gaan. 'Het is fijn om met iemand te praten die wat verder van je afstaat.'

Alternatieve vormen van ouderschap

Wendy en haar partner hebben nagedacht over alternatieve vormen van ouderschap. Adoptie viel af, gezien de leeftijd van haar partner en de noodzaak dat zijzelf meerdere jaren gezond moet zijn. Tegen de tijd dat deze periode verstrijkt, heeft ook Wendy de leeftijd van 40 bereikt. Voor draagmoederschap zijn er zoveel complexe zaken die geregeld moeten worden, dat haar partner tegen de tijd dat alles afgerond zou zijn, bijna 50 is. Samen hebben ze besloten dat dit niet in hun levensplannen past. Ze hebben er ook voor gekozen om geen pleegouders te worden, mede doordat Wendy in haar werk in het speciaal onderwijs vaak ziet wat het betekent om pleegouder te zijn. Ze zien zichzelf niet in die rol. 'Deze keuzes zijn heel erg lastig. Het is eigenlijk nog te vroeg om een beslissing te nemen. Op dit moment zou ik handelen vanuit verdriet, maar als ik vijf jaar wacht, ben ik 42 en denk ik misschien 'had ik maar'. We moeten geluk halen uit andere dingen en ons leven samen opbouwen, met onze twee hondjes.' Op de vraag wat er in hun relatie is veranderd antwoordt Wendy: 'Wij hadden een heel ander leven voor ogen en dan gebeurt er zoiets. Een heleboel dingen die vroeger belangrijk waren, zijn ineens minder belangrijk. Was ik vroeger druk met werk, nu wil ik er graag voor mijn geliefde zijn. Hij is belangrijker geworden dan wie dan ook, ik had geen betere man kunnen vinden. Ik weet niet of ik er zo voor hem had kunnen zijn.'

Pelotte therapie

Naast geestelijke littekens hebben de behandelingen ook fysieke sporen achtergelaten. Wendy kreeg pelotte therapie aangeraden, waarbij je driemaal per week een plastic staafje in je vagina brengt om haar op te rekken. In het ziekenhuis zeiden ze dat het niet veel voorstelde, maar voor Wendy was het een opgave. 'Ik vond het zo verschrikkelijk dat ik het niet drie keer per week, maar eens per drie weken deed. Gemeenschap als alternatief zag ik ook niet zitten.' Wendy hoopt dat haar intieme relatie uiteindelijk weer goed komt. 'Het doet geen pijn, maar mijn zin is helemaal weg. Met een borreltje kan ik me beter ontspannen en lukt het wel. Ik weet dat het voor iedereen anders is maar dit is iets wat van tevoren niet ter sprake is gekomen. Ik vind het belangrijk dat dit wel besproken wordt, er rust een taboe op.'

Hyperbare zuurstof

Het littekenweefsel van de bestralingen drukt Wendy's urineleiders dicht, waardoor ze een nefrostomiekatheter (een slangetje dat ervoor zorgt dat urine direct uit de nier weg kan stromen) heeft. Om het littekenweefsel zachter te maken, ondergaat ze hyperbare zuurstoftherapie. In een decompressietank, die op druk wordt gebracht naar 2.4 bar (gelijk aan 14 meter onder water duiken). Zo krijgt ze twee uur lang 100% zuurstof via een masker. Dit stimuleert de aanmaak van nieuwe bloedvaatjes om het zuurstoftekort in beschadigd weefsel te verhelpen. De behandeling is niet zwaar maar kost Wendy veel energie. 'Ik krijg minimaal acht weken lang, vijf dagen per week in totaal 40 behandelingen. Ik woon op een half uur rijden van de Da Vinci kliniek in Waalwijk. Door de reis en de inspanning die het lichaam levert om nieuwe vaatjes aan te maken, slaap ik vaak de rest van de middag om weer wat energie te krijgen. Wanneer je het zelf niet hebt meegemaakt, is de soort moeheid die ik ervaar bijna niet uit te leggen. Ik hoop dat deze zuurstoftherapie mijn situatie verbetert en dat ik mij weer goed ga voelen.'

De zon en de vogeltjes

Wendy wil anderen meegeven hoe belangrijk het is om voor jezelf op te komen. 'Luister naar je lichaam en doe wat voor jou goed voelt. In het verleden heb ik vaak vertrouwd op het oordeel van de artsen in het ziekenhuis. Destijds dacht ik dat zij altijd gelijk hadden en volgde ik hun adviezen zonder tegenspraak. Maar nu, terugkijkend, besef ik dat ik mijn eigen wensen duidelijker had moeten uitspreken. Had ik toen maar aangegeven dat ik graag had gewild dat ze toch eitjes hadden afgenomen. Nu heb ik ook vaak verdriet om wat ik niet meer kan. Soms wens ik dat er een spuitje bestond om mij de herinneringen aan wat ik vroeger allemaal kon te laten vergeten.'

Ondanks alles probeert Wendy positief te blijven. 'Ik bekijk de toekomst per dag en geniet van de kleine momenten, zoals de zon en de vogeltjes.'